

му инструменти трѣбвало да се предадат на родния му градъ Сливенъ (— което и става, само че библиотеката изгаря отпосле въ 1877 год.). Ржкописитѣ му, посветени на българската история, трѣбвало, откакъ се преведатъ отъ грѣцки на новобългарски, да се напечататъ и раздадатъ безплатно на всички училища въ България. А за погребението си той нарежда, да се извършало то „скромно, безъ шумъ и разкошъ“. Въ другъ ржкописъ (писанъ на български въ 1864 г.) той говори за това, какъ „нашиятъ мудресний Петъръ Беронъ обяви нине, какъ оставя всичката си мжка заради просвѣщението на нашия народъ“, и намира че трѣбвало всички подобни завещания да се употребятъ законно и честно „за просвѣщение и цивилизация нашему народу“. Подписътъ му тукъ: „Лекар Хаджі Іордан Селімінскі“ е последниятъ, който имаме на български отъ голѣмия родолюбецъ. Единъ свидетелъ на последнитѣ му години, П. Кисимовъ, ни разказва въ мемоаритѣ си за нрава и мирогледа на Селимински. Веселъ и здравъ старецъ, Селимински до последно време наглеждалъ болнитѣ и пестѣлъ съ удивителна, дори прекалена икономия доходитѣ си. Фалитътъ на нѣколцина търговци въ Браила, на които билъ повѣрилъ значителни суми, го хвърлили въ страшень смутъ и го довели въ душевно разстройство. Така той починалъ въ 1867 г. — точната дата не се знае — въ една болница въ Исмаилъ, безъ да ни е оставена вестъ за гроба му. Частъта отъ спасения му имотъ минава на името на Добродетелната дружина въ Букурещъ, а отпосле — въ 1901 г., когато сумата достига до 500,000 лв. — на името на Министерството на народното просвѣщение въ България. Отъ тая сума Министерството издаде отъ 1904 и отъ 1928 г. нататкъ 14 книги „Библиотека д-ръ Ив. Селимински“, въ която влизатъ всички мемоари, писма, статии и други ржкописи, оставени отъ великия възрожденецъ и благодетель.

Дѣлото на този незабравимъ българинъ е едно отъ най-крупнитѣ, които ни завещава близкото минало. Не стига борческото и просвѣтно начало, застѣпени практически отъ него въ течение на близо половинъ вѣкъ (1821 — 1867), той се отдѣля рѣзко отъ другитѣ български дейци, работили предимно въ чужбина, като единъ философски умъ, изработилъ си една стройна система отъ модерни идеи върху личния животъ, гражданския битъ и националния въпросъ у насъ. Запознатъ съ положителнитѣ науки отъ срѣдата на XIX вѣкъ, този хуманистъ не забравя уроцитѣ на класическитѣ мислители и поети и домашнитѣ нравствени традиции. Врагъ на егоизма и маге-